

ELFDE HOOFDSTUK.

EEN VELDWACHTER ZONDER K., MAAR MET EEN GOEDEN NEUS.

— Ge tunt er van zeggen wat ge wilt, heer setretaris, zei de veldwachter van Calmpthout, die de letter K niet kon uitspreken, maar it geloof dat it gelijkt heb, heer setretaris. Het is op het tasteel niet pluis.

— Waarom niet?

— Die baron de Traai heeft zoo'n aardig voltje op zijn tasteel.

— Aardig volk? Hoedat?

— Ze wandelen allemaal 's morgens vroeg en 's avonds laat, wanneer het donker is, in het part van het tasteel, en als ze mij of een anderen tristenen mensch zien, loopen ze een anderen weg op en trachten te onttomen. It heb het ditwijls gezien, heer setretaris.

— Ze zijn menschenschuw. Als ze dat niet waren, zouden ze niet op den Witten Heuvel komen wonen zijn. Wie zich daar levend gaat begraven, geeft, mijns inziens, te kennen, dat hij wenscht met de andere menschen niets te maken te hebben.

— It heb hen nog nooit in de tert gezien.

— Het is zoo... Maar nochtans is baron de Craai een godvruchtig mensch.

— Het tan zijn.

— Hij geeft maandelijks meer aan den heer pastoor dan al de andere dorpelingen te gader. En nimmer hebben de arme menschen hier een grooter weldoener gekend. Maar zijn rechterhand weet niet wat zijn linker geeft, en nooit ziet ge hem zelf de weldaden plegen.

— It dent dat hij niet durft in 't dorp tomen, heer setretaris!

— Niet wil... Ge moet die gekke gedachten uit uw hoofd stellen, champetter, en ieder laten wandelen waar hij wil, als 't geen verboden wegen zijn, en op de uren die hij verkiest.

— It zal het doen, heer setretaris. Gij tunt gelijkt hebben.

En de veldwachter verliet het gemeentehuis.

Hij schudde nadenkend met het hoofd en mompelde:

— Ze zullen het uit mijn top niet trijgen: 't is op 't tasteel niet pluis, dat zeg it!... It heb nog een paar tommissies te doen en, als ze gedaan zijn, ga it eens naar den hovenier van 't tasteel.

Zoo gezegd, zoo gedaan.

Als Wannes Kramiek zijn boodschappen had verricht, nam hij zijn tocht door de zandzee aan en kwam, na een paar uren met het zweet zijns aanschijns de woestijn besproeid te hebben, in de dreef der oasis.

Daar wandelde Robert met Nora.

Toen zij op eenige passen afstand den veldwachter genaderd waren, bemerkten zij hem.

De vertegenwoordiger van Calmpthout's openbare macht groette het paar.

— Nu zullen ze op hunne stappen terugteeren en een zijpad inslaan, dacht Wannes.

Hij bedroog zich.

Robert en Nora traden op hem toe en, na hem vriendelijk gegroet te hebben, zei de vagebond:

— Ha, veldwachter... Welke wind heeft u naar ons zesde werelddeel gevoerd?

Kramiek staarde hem aan met wijdgeopende oogen,

zonder te antwoorden.

— Het is waan ook, zeide Robert, gij spreekt de taal der eenvoudigen. Ik bedoel: wat komt ge hier uitrichten?

De veldwachter was op die vraag niet voorbereid, hij had geen antwoord van te voren klaar gemaakt en bleef voor zich uit kijken, zonder een woord te spreken.

— Ik geloof dat hij vandaag al zijn letters kwijt is, zei Robert glimlachend tot Nora.

En in zichzelf maakte hij de opmerking:

— Dat is zonderling! Zou er soms iets niet in den haak zitten? Ik wil weten wat die kerel hier komt doen.

Eindelijk, na een paar minuten het «wat komt gij hier uitrichten?» te hebben overwogen, scheen de veldwachter de spraak terug bekomen te hebben en antwoordde hij:

— It tom hier wat wandelen.

Robert keek den dienaar der wet uitvorschend aan.

— Wandelen?... Gij komt met zulk een warmen dag twee uur ver door het zand, om hier te wandelen?... Zeg, veldwachter, dat is niet ernstig, hé?... En, hebt gij de toelating om hier op mijn goed te wandelen?

Wannes Kramiek stond daar als van de hand Gods geslagen.

Eindelijk wrong hij uit zijne keel:

— It zeg wandelen, omdat het hier aangenaam is om een wandelingje te doen, maar eigenlijkt tom it voor mijn vriend Tarel, uwen hovenier.

— Ha zo... ge hebt tijd noodig, veldwachter, om de menschen in te lichten. Veel plezier bij uw vriend Tarel.

Hij verwijderde zich met Nora, terwijl de veldwachter zijn hand aan de pet sloeg en het paar beteuterd na-keek.

— Zou ik naar Tarel gaan of maar terugteeren?... vroeg Wannes zich af. Die terel wilde me de pieren uit den neus halen. Zou hij lont geroten hebben?... It begin meer en meer te denken dat het hier niet in den haat zit!... It ga naar mijn vriend Tarel, er tome van wat wil.

En hij begaf zich naar het hoveniershuisje.

— Wilt ge gelooven, sprak Robert tot Nora, dat het hier weer niet lang zal uit te houden zijn?

— Dat zou spijtig wezen, het is hier zoo aangenaam

ver van de menschen en in de vrije natuur.

— Die veldwachter komt zoomin om te wandelen, als om zijn vriend Tarel te bezoeken... Daar zit iets anders achter... Zet gij alleen het wandelingje voort, liefste Nora, of keer terug naar het kasteel... Binnen een half uurtje ben ik er ook... Ik wil weten wat die pummel hier komt doen.

— Goed, Robert, ik wacht u thuis op het terras.

Robert begaf zich met haastigen tred naar de stal-ling van het kasteeltje, die tegen het hoveniershuisje was aangebracht.

De keuken van den hovenier bevond zich tegen het wagenhuis en was van dit laatste slechts door een loozen, Franschen muur gescheiden. Er had vroeger zelfs een deur bestaan, die van de keuken in het wagenhuis uitgaf, en deze was langs het hoveniershuisje slechts met een doek beplakt, om ze onzichtbaar te maken.

Robert legde het oor tegen de spleet van de deur en kon alzoo duidelijk hooren wat er in de keuken verteld werd.

— Mie, sprak de man des huizes, ge moet nog erwtjes plukken. Geef ons een stoop bier en trek dan naar den hof.

— Ik ben er al, antwoordde Mie. Hebt ge weer samen dingen af te haspelen, die ik niet mag hooren.

De hovenier verhief de stem:

— Een stoop bier en naar den hof, sprak hij barsch. Begrepen?

En tot den veldwachter:

— Ja, 't is nog al eens een spel, hé, zoo twee uren door het zand, en zeggen dat ik bijna dagelijks, met de kar of te voet, dat kruiswegje mag afleggen.

— 't Is zoo, Tarel. Gij hebt het hier niet onder de mart... Waarom zoet ge geen ander plaatsje?

— 't Is hier goed en er is een schoone stuiver te verdienen, anders ware ik lang ergens anders in dienst geweest.

Robert hoorde hoe Mie stoop en glazen op de tafel nederzette en dan heenging, de deur luid achter zich toetrek-kende, om te laten hooren dat ze kwaad was.

— Is er hier veel te trijgen, Tarel?

— Krijgen? Neen, maar de baron is zoo rijk als het water diep is, en hij ziet nooit zijne rekeningen na. Onder ons gezegd en gezwezen, deze maand heb ik den rentmeester zesmaal de rekening van haver voor het paard voorge-legd, zesmaal dezelfde rekening, en hij heeft ze zesmaal betaald. Ge ziet van hier, als de rentmeester zooiets kan doen, dat hij dan zeker, op zijne beurt, andere rekeningen voorlegt.

— Het zullen grootere rekeningen zijn dan die van u, Tarel.

— Dat is die verduiveldsche Speldemans, die niets naziet, dacht Robert. Hij brengt ons naar den arme met zijn lichtzinnigen romanschrijverskop. Ik zal hem den bol eens wasschen, en dien hovenier met zijn haver ook!... Het kan nooit kwaad, eens een oor tegen eene deur te leggen.

— Is de baron wertelijk zoo rijk? vroeg de veldwach-ter.

— Spreek er mij niet van, Wannes... Mevrouw Isa-bella de vrouw van den broeder van den baron, heeft het eens aan ons Mie laten zien.

— Wat heeft ze laten zien?

— Hoeveel juweelen ze bezitten, zij en hare schoon-zuster, maar dat is op geenen dag op te noemen. Allemaal diamanten en goud! Mie hare oogen deden er pijn van, zoo schitterde en blonk alles. Eenige dagen geleden is de baron naar de stad geweest en hij heeft voor zijne vrouw een halssnoer medegebracht, geheel en al van diamant ge-maakt en dat meer dan honderd duizend frank waard is. Onze Mie heeft het gezien.

— Zoo, zoo!... En hebt ge nooit iets bijzonders be-mert aan de tasteelbewoners?

— Hoe, bijzonders?

— Dat u aardige dentbeelden twam ingeven?

— Ge weet het ook?

— Wat weet it?

— Dat de twee barons zulke zonderlinge gasten zijn?

— Hoe, zonderlinge gasten?

— Dat ze zich soms verkleeden.

— Vertleeden?

— Ja, ik had het niet mogen zeggen, maar het is er

nu toch uit.

— Ik gaf een stukje van mijn kleinen vinger, als ik nu dien hovenier den nek kon omwringen, dacht Robert. Hij klapt ons aan de galg.

— En waarom vertleeden zij zich?

— Weet ik het? Reeds meer dan eens heb ik een der barons met een anderen kop naar de stad zien trekken...

— Vertretten met een anderen top?

— Ja, en ze hebben me dan op mijn eerste commu-niezieltje doen zweren, dat ik zulks niet zou vertellen.

— En hij vaagt zijn broek aan dat zieltje, mompelde Robert. Had ik hem maar eens onder handen, ik zou hem zieltjessen.

— Het is aardig, zei de veldwachter. En ge weet niet, waarom ze dat doen?

— Ik heb het hun niet durven vragen. Het gaat me trouwens niet aan. Zij betalen mij goed, en de rest laat ik onverlet. Als ik hier vijf jaar kan blijven, ben ik binnen voor den regen.

— Vijf jaar, mompelde Robert. Geen vijf dagen meer.

— Tomt er nooit ander volt? vroeg Wannes.

— Geen levende ziel, buiten den briefdrager en gij nu.

— 't Is aardig!... It moet dat toch in 't oog houden...

— Wat?

— Op uwe gezondheid, Tarel. It dacht aan iets anders... It moet voort. Als ge in 't dorp tomt, tom me dan eens bezoeten, hé?... Tot ziens, Tarel!

— Nog een glas, Wannes?

— Neen, dant u, it moet nog twee uren door het zand... Tot ziens!

— Ik doe u een eind weegs uitgeleide.

— Dat heeft die kerel op den koop toe noodig! bromde Robert. Liet hij nu dien Wannes alleen gaan, dan kon ik hem vangen!... En aan zulk een hovenier betaalt Speldemans zesmaal dezelfde haver!

De twee mannen verlieten de keuken.

Robert bleef een paar minuten wachten en verliet dan het wagenhuis.

De bewoners van den Witten Heuvel waren te zamen

op het terras.

— De koffie wacht u reeds! riep Nora haren echtgenoot toe. Spoed u!

Robert zette zich aan tafel met gefronste wenkbrauwen, dronk een kop koffie en sprak geen woord.

— Slecht nieuws? vroeg Nora.

— Hoedat? Wat beteekent die vraag? sprak Bertrand. Wat scheelt er aan? Robert zit daar als een veldheer, die een slag verloren heeft en op weerwraak zint!... Is er ruzie in het huishouden?

— Ik geloof, antwoordde Robert, op ieder woord drukkend, ik geloof dat we niet lang meer op den Witten Heuvel zullen verblijven.

Allen keken hem verrast aan.

— Wat vertelt ge nu? kreet Bertrand.

— Is er gevaar? vroeg Speldemans, die een rilling voelde en bleek werd.

Robert vertelde breedvoerig hoe hij met Nora den veldwachter had ontmoet, hoe er wantrouwen in hem ontstaan was en wat hij in het wagenhuis had vernomen.

— Welnu, broeder, wat zegt gij er van?

Bertrand dacht eenige oogenblikken diep na.

— Dat het er hier alles behalve rooskleurig uitziet, antwoordde hij. Wie mag er dien veldwachter verwittigd hebben, of liever, argwaan gegeven?

— Vader heeft den Witten Heuvel niet verlaten sinds wij hier wonen, zei Arabella.

— Ik weet het. Als dat het geval niet was, zouden we niet lang naar den plichtige moeten zoeken. Hij heeft ons meer dan eens, als hij dronken...

— Bertrand, dat is niet wel!

— Arabella heeft gelijk, zei Robert. Gedane zaken hebben geen keer en, al haalt ge nu al de oude koeien uit de gracht, die er in de laatste vijftig jaar in geloopt zijn, dan helpt ons dat nog geen stap vooruit. Wat staat er ons nu te doen?

— Den veldwachter in het oog houden.

— In het dorp?

— Ja, maar 't zal moeilijk wezen.

— Op onze hoede zijn.

— En alles in gereedheid brengen, om op het eerste

alarm de plaat te poetsen.

— Dat zeker!

— Is uw toestel klaar?

— Gereed om te werken.

— Het gewicht is degelijk berekend?

— Tot op een haar na. We kunnen met ons zessen en het noodige — hoogst noodige — pakgoed op een paar uren weg.

— Een paar uren... Dat gaat niet...

— We kunnen van morgen vroeg af alles in gereedheid brengen.

— Het zal de aandacht trekken.

— Geen mensch zal het bemerken. Alleen eenige vogels zullen er door op de vlucht gedreven worden. Ik zorg er voor.

— Het zal nog het verkieslijkste zijn. Den veldwachter niet uit het oog verliezen en hem beletten iets te onzen nadeele te doen, dat zou de aanwezigheid van een of twee onzer in het dorp noodzakelijk maken, en dat is te gevaarlijk. Laat ons hier goed uit onze oogen zien en op het eerste gevaar maken wij dat we weg komen.

— Aangenomen. Gij hebt het gehoord, dames en heeren. Morgen vroeg dient alles ingepakt dat ge verlangt mede te voeren: het hoogst noodzakelijke en alleen de voorwerpen waar gij het meest aan houdt. Goed begrepen, niet waar?

Allen knikten bevestigend.

— Wij hebben niets te vreezen dan te spoedig te moeten verhuizen.

— Hoeveel kilo mag ieder mededragen? vroeg de romanschrijver.

— Hoogstens twintig. Ge moet uw manuscripten hier laten, dat is zeker.

— Behalve mijn nieuwen novellenbundel.

— Een bundel! Zijt ge nu novellen aan 't maken?

— Dat is nog gevaarlijker dan romans. Speldemans, Speldemans, denk aan de gevangenis! Is het ernstig gemeend?

— Ja, en ik heb een titel gevonden, die mijn werk zal doen koopen.

— Ge gaat het uitgeven?

— Ja, maar weest gerust, Deraef zal me niet meer bij mijnen uitgever bij de lurven komen vatten.

— Dat hebt ge verleden maal ook gezegd.

— Ik heb nu een middel gevonden, om zonder gevaar mijne letterkunde aan den man te brengen.

— Hoedat?

— Wel, ik ga mijnen bundel zenden aan den minister en hem vragen dat hij in aanmerking worde genomen voor den vijfjaarlijkschen prijskamp van letterkunde.

— En dan?

— Wordt hij be kroond, dan stuur ik hem naar een Hollandschen uitgever en die laat het werk van de pers komen, zonder dat ik er mij heb mede bezig te houden.

— Ge zendt hem onder uwen naam?

— Natuurlijk, Speldemans moet beroemd worden!

— Men zal uw spoor zoeken.

— Ik zal het handschrift in een boerendorpje, ergens op de grens, op de post bestellen.

— Ge zult nooit genezen, Speldemans. En hoe heet nu dat laatste meesterstuk, dat geniaal boek?

— «Gestolen Bloemen». Hoe vindt ge dat?

En Speldemans keek fier rond.

— Bravo! kreet Robert. «Gestolen Bloemen», dat is het. Die titel is goud waard.

— Dat heb ik ook gedacht.

Speldemans haalde een bundeltje papier uit den zak, en sprak:

— Ik zal u eens iets voorlezen uit mijn novellenbundel, als ge zoo welwillend zijn zult naar mij te luisteren. Het is niet lang.

— Lees maar, zei Robert gelaten.

— Wij luisteren met onze beide ooren, voegde Bertrand er bij.

Wanneer een schrijver voorstelt iets uit zijn werk te lezen, dan hebben al de aanwezigen een woordje te zeggen, omdat ze onder een hollen volzin hunne ontevredenheid over 's schrijvers voorslag willen verbergen.

Speldemans kuchte even en zei:

— Het stukje heet «De Gestolen Roos!»... Ik geloof dat het wel het beste is dat in mijn bundel voorkomt... Het oordeel der dames zal me bijzonder welkom wezen,

omdat ik fijngevoelig heb willen zijn, en niet weet of ik er in geslaagd ben.

— Dat wil zeggen dat wij, mannen, niet fijngevoelig kunnen wezen, sprak Robert.

— Wilt gij nu, ja of neen, lezen? kreet Bertrand, alsof hij trachtte om van dat lastpostje af te zijn.

En Speldemans las met luide stem:

DE GESTOLEN ROOS.

«Ze was ontloken op den hoogsten twijg van den struik, dicht bij de zon dan hare zusters.

Maagdelijk rood hief zij trotsch het hoofdje ten hemel, door den zefier gewiegd, die haar fluisterend vertelde van pracht en grootheid.

Eenen ochtend viel op hare kroon een dauwdroppele, en als de zon met hare stralenlippen het bloemken zonde, schitterde die druppel toch zóó heerlijk, dat het rozeken hem opslopte.

Toen de zefier, teruggekeerd, haar weder van pracht en grootheid sprak, fluisterde het rozeken hem toe, dat het zoo zalig was, eenzaam te leven, met een diamant in het hart.

De wind, een zoon van de machtige orkanen, begreep dat niet.

Hij vloode heen, om andere, min geurende roosjes te gaan bekoren.

**

Met één ruk was de stengel gebroken en de roos werd in een mandje geworpen, op andere bloemen.

De zefier zweefde boven de mand, die zoovele zijner oude vriendinnen bevatte en troostend susde hij:

— Nu gaat ge naar pracht en grootheid.

Het rozeken leed pijn aan het hart.

*t Was uit eenen zonnestraal geboren en nu moest het de zon verlaten, zonder te weten wat het lot het voorbeheld en zonder dat het pracht en grootheid zou hebben gekend.

Vele bloempjes rond haar lieten het kopje reeds hangen, moedeloos hangen, tot kwijnen en sterven bereid.

De roos bleef hare frissche schoonheid bewaren. Zij schikte zich in haar lot, omdat zij een diamant in het hart droeg.

**

Men vlocht haar in een rouwkroon, en in de doodenkamer werd ze op een lijk-kist gelegd.

Tusschen al dat zwart was ze nog schooner bij het treurig licht der waskaarsen, dan bij het zonnelicht.

Was dat pracht en grootheid?

Daar leerde zij de menschen kennen, als de familie zich rond de kist schaarde, en ze vernam toen in huichelend gefluister hoe haat en nijd de menschen beheerschen.

Hij, die de kroon op de kist had gelegd, sprak met gedempte stem kwaad van den doode; hij sprak zoo stil, alsof dooden nog naar den laster der levenden luisterden.

Dat was een vreeselijk ontwaken voor het rozeken, hetwelk in de natuur nooit had durven denken, dat onder het zuiver gouden zonnelicht zulke ellendige wezens bestonden, zij die dacht, dat de spin het walgelijkste schepsel was.

En zij, roosje, moest dienen als tolk van die huichelarij in den dood.

Neen, dat kon zij toch niet, en het pijnigde haar zoodanig, dat haar hartje brak en langzaam gleeed de dauwdroppele over hare blaadjes en rolde als een traan op de lijkwa.

**

Het roosje liet het hoofdje nu hangen als de andere bloemen.

Was dat pracht en grootheid?

Op het kerkhof, aan den marmeren denkzuil, zou zij sterven, gelijk al de bloemen, die in veelvuldige kransen haar omringden.

Treurend over haar gebroken hart...

Plotseling werd zij gegrepen, uit de kroon gerukt en medegevoerd.

Zij werd bij andere bloemen gevoegd en met een

koordje tot een ruikertje gebonden.

Nog treuriger liet het roosje haar kopje zinken.

**
*

't Was een arme vrouw, die de bloem weggenomen had. Haastig ijde zij naar de andere zijde van den doodenakker en legde het ruikertje voor het houten kruisje, dat op het graf van haar eenig kind geplant was.

Zij zakte op de knieën en barstte in tranen los.

Het roosje hief het hoofdje op en herleefde.

Een traan der moeder was op de blaadjes van het bloempje gevallen en... nu had het weer een diamant in het hart.

Dat was pracht en grootheid!»

**
*

Eene korte poos volgde op de lezing.

Niemand sprak.

Speldemans liet zijne blikken over het gezelschap heenglijden.

Nora had de oogen vol tranen.

Eindelijk verbrak Robert de stilte:

— Dat is schoon!

— Inderdaad, zei Bertrand, 't heeft me diep getroffen.

— Speldemans heeft zijn doel bereikt!... En zeggen dat die kerel slechts verzen maakt en romans schrijft, welke hem in de gevangenis brengen! Gij moogt alleen korte novellen schrijven, Speldemans.

En Speldemans was zoo fier als een pauw en hij antwoordde:

— Dat geloof ik ook.

— Ge kunt het, in elk geval, beter dan de haver-rekeningen van den hovenier nazien, besloot Robert.

Terwijl het gezelschap op het terras van den Witten Heuvel zoo rustig naar de novelle van «De Gestolen Roos» zat te luisteren, was de veldwachter door het zand geraakt en had zich haastig naar den burgemeester begeven.

Het was licht geworden in zijn geest.

Ze vermomden zich op den Witten Heuvel, ze waren

menschenschuw, ze bezaten geheele verzamelingen juweelen, de geschiedenis van het halssnoer, dat alles had hem tot het besluit gebracht, dat de baronnen de Craai dieven waren.

En terwijl hij over de mogelijkheid van dat dieven-zijn nadacht, kwam plotseling een lichtstraal door zijn brein geschoten.

Robert en Bertrand!...

Waarom niet?

Hadden ze niet lang op het kasteel van Purmerghem verbleven?

Waren ze niet plotseling verdwenen?

Had men niet gezegd dat de dief van het halssnoer bij Botermans en Co wel Robert kon zijn?

Waren de twee vagebonden geen meesters in het verkleeden en vermommen?

Heette de vrouw van een der barons de Craai niet Nora, en was dat de naam niet van de geschaakte dochter van de barones van Grobbendonck?

Alles kwam uit.

En, met dikke zweetdruppels op 't gelaat, deels te wijten aan den snellen gang door de zandwoestijn, deels aan het martelen der hersenen met die Witte Heuvel-historie, stond de veldwachter voor den burgemeester.

— Ge ziet er zoo ontsteld uit, Wannes.

— It heb iets ontdekt, dat bijna niet te gelooven is, heer burgemeester.

— En wat hebt ge ontdekt?

— Dieven.

— Is dat zoo ongelooflijk?

— Op den Witten Heuvel.

— Zoo!

— Ja, maar geen gewone dieven.

— Ha! buitengewone?

— Zeter. De bewoners van den Witten Heuvel zijn dieven.

— Baron de Craai?

— En zijne familie.

De burgemeester glimlachte.

Hij keek den veldwachter diep in de oogen, om na te gaan of hij niets vreemds in den blik van Wannes Kra-

miek ontwaarde.

— Zijt ge niet wel te pas, veldwachter?

— Toch wel, heer burgemeester, maar wat it zeg tunt ge in volle vertrouwen gelooven.

En hij deelde den burgemeester mede wat hij gezien en gehoord had, en welke gevolgtrekking hij uit dit alles opmaakte.

De burgemeester fronste de wenkbrauwen.

— Ge zoudt kunnen gelijk hebben, Wannes, maar ik raad u aan voorzichtig te zijn. Baron de Craai en zijne bloedverwanten staan hier gekend, voor zooveel men van hen weet en hen kan beoordeelen naar hunne liefdadigheid, als de braafste menschen van de wereld.

— Dat zegt iedereen, maar schijn bedriegt en it tan mij niet ontmaten van mijne ingeving, die mij zegt: Het zijn dieven.

— En wat zijt gij van plan te doen?

— De gendarmen te verwittigen.

— Zoo maar dadelijk?

— Ja.

— Ik zou het niet doen.

— Tent gij een andere manier van handelen, heer burgemeester?

— Vertrek naar Antwerpen, en ga er den overste der geheime politie vinden, die in het leven der twee beruchte schelmen reeds een zoo groote rol heeft gespeeld.

— Dan tan it het niet meer alleen afdoen en it ben de premie twijft.

— Wees gerust. Men zal u de premie wel laten houden, uit blijdschap alleen dat men de dieven bij de lurven heeft.

— Dent gij dat, heer burgemeester?

— Zeker, en als de barons de Craai werkelijk de kerels zijn, die gij denkt — wat ik ten stelligste betwijfel, veldwachter — dan zullen zij zich op het nest laten vangen, zonder dat gij er spoed moet bijzetten. Ze weten van niets en zullen rustig op den Witten Heuvel blijven, tot gij ze komt gevangen nemen.

— Dat dent it oot.

— Wat gaat ge nu doen?

— Naar Antwerpen vertretten, zooals gij me tomt

te zeggen, heer burgemeester. Maar, waarom moet it den overste gaan vinden?

— Om hem uit te leggen hoe de bandieten er uit zien.

Hij zal dadelijk weten te zeggen of zij het al dan niet zijn. Zijn uwe inlichtingen niet voldoende, dan zal hij wel zelf mede komen, om na te gaan wat er van uw gezegden zooal waar is.

— Zoo is het, zei Wannes. It vertret binnen een half uur naar Antwerpen.

— Goede reis, maar wees niet te onvoorzichtig. Denk er aan, wat er zal gebeuren, indien ge baron de Craai beschuldigt, en het blijkt dat ge u deerlijk hebt bedrogen.

Wannes Kramiek zat een half uurtje later in den trein en hij begaf zich dadelijk van de statie naar het hoofdcommissariaat van politie, waar hij Deraef op zijn bureel vond.

— Neem het mij niet twaligt, mijnheer de tommisaris, zei de veldwachter, dat it u tom lastig vallen, maar het is voor eene belangrijke zaat. It tom u spreten over Robert en Bertrand.

Deraef kreeg een electrischen schok in zijnen stoel.

— Gij weet waar die schelmen nestelen, veldwachter?

— It dent het te weten.

En Wannes vertelde in 't wijd en in 't breed zijne geschiedenis van den Witten Heuvel, en gaf eene persoonsbeschrijving van de lieden, die het kasteeltje bewoonden.

— Dat zijn ze! kreet Deraef.

— Dent gij het, mijnheer de tommisaris?

— Ik ben er volkomen zeker van. Ik ken al de personen, waarvan gij daareven komt te spreken: Robert, Nora van Grobbendonck, Bertrand, Speldemans, Jan de koetsier, het spel is volledig. Die tweede vrouw, dat moet het meisje zijn, die de rol van Moky's bruid heeft gespeeld... En de vogels weten niet, dat gij hun nest hebt ontdekt?

— Ze zitten zoo rustig op den Witten Heuvel als tiens in hun tot!

— Vandaag kunnen we niet meer naar Calmpthout, en 't beste is dat ge te mijnent den nacht blijft doorbrengen. Zoo kunnen we dan morgen, met den vroegsten trein naar ginder. Ik zal de noodige aanhoudigsmadaten doen gereed maken, en de vereischte bevelen doen geven, opdat

de gendarmen der omliggende brigaden morgen ochtend allen te Calmpthout zouden wezen. Deze laatste maal zal ik de sterkste zijn, en zullen de schelmen mij niet meer ontsnappen... Ik moet u geluk wenschen, veldwachter, wegens uw helder doorzicht. Gij bewijst een grooten dienst aan de maatschappij.

Wannes stak fier den kop in de lucht.

— Ja, ja, sprak hij, mijnheer de tommissaris. Wannes Tramiet heeft een goeden neus.

— Deze zaak maakt u tevens rijk.

— Rijt?

— Wel, ge weet immers, dat ge de premie zult ontvangen, die voor de aanhouding der drie bandieten is uitgeloofd.

— Duizend frant?

— Neen, ge weet het niet... Voor ieder bandiet: Robert, Bertrand en Speldemans, ontvangt ge vijfduizend frank, dus te zamen vijftienduizend frank.

Het schemerde voor Wannes' oogen.

Hij moest den lessenaar vastgrijpen, om niet te vallen.

Vijftienduizend frank!

— Merci, mijnheer de tommissaris, merci, zeide hij eindelijk.

De veldwachter bracht een rusteloozen nacht door, gekweld door tal van nare droomen, waarin bandieten, de Witte Heuvel, zijn goede neus en vijftienduizend zilveren stukjes, hoofdrollen speelden.

Met den eersten trein stoomden Deraef en Kramiek naar Calmpthout.

AUCTOR

De laatste lotgevallen van Robert en Bertrand

Pentteekeningen van EMIEL WALRAVENS

Omslag van STAN VAN OFFEL



L. OPDEBEEK — Uitgever — ANTWERPEN